

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.63/2013/17. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. május 23. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2013. május 29. napján kihirdette a következő

ítéletet:

A halált okozó testi sértés büntette miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. december 12. napján kelt 17.B.1201/2012/31. számú ítéletét I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 8 (nyolc) év fegyházra enyhíti.

II. r. és III. r. vádlottak cselekményét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének minősíti.

II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) év 6 (hat) hónap börtönre, III. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) év 2 (kettő) hónap börtönre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

I. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban felmerült 32.440 (Harminckettőezer-négyszáznegyven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2012. december 12. napján kelt 17.B.1201/2012/31. számú ítéletével I. r., II. r. és III. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés II. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettében, melyet utóbbi két vádlott bűnsegédként követett el. Ezért I. r. vádlottat mint erőszakos többszörös visszaesőt 11 évi fegyházbüntetésre és 10 évre a közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat mint többszörös visszaesőt 3 év fegyházbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra, III. r. vádlottat 2 év

börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte a mindhármuk által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával. Egyebekben az elsőfokú bíróság rendelkezett a lefoglalt bűnjelek sorsáról; külön-külön kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész 3 napi gondolkodási időt követően tudomásul vette; az ítélet ellen a vádlottak és védőik jelentettek be fellebbezést téves jogi minősítés miatt, illetve enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.993/2012/3. számú átiratában az elsőfokú bíróság eljárását, a megállapított tényállást, a cselekmények minősítését helytállónak tekintette. Az indokolást annyiban tartotta szükségesnek kiegészíteni, hogy az elsőfokú ítélet 14. oldal 1. bekezdésében írtak szerint I. r. vádlottban fel sem merült, hogy bántalmazásával elindítja a sértett halálához vezető okfolyamatot, ugyanakkor e megállapítás azzal egészítendő ki, hogy a vádlottban ez azért nem merült fel, mert a tőle elvárható körültekintést elmulasztotta. A bántalmazás intenzitására, annak részben eszközzel, rúgásokkal, ökölütésekkel kivitelezett módjára tekintettel, továbbá arra, hogy az egész testre és részben a fejre irányult, a halálos eredmény bekövetkezte lehetőségének, még alacsonyabb értelmi szint mellett is fel kellett volna merülnie. Ez pedig megalapozza a negligencia szintjén jelentkező gondatlanságot e vádlott részéről.

Társai esetében törvényes a minősítés, mivel tudták, hogy I. r. vádlott „leszámolási céllal” indult el a sértetthez. Korábbi, ilyen jellegű magatartásáról is tudomással bírtak. Így jelenlétük a sértett irányában erődemonstráció, az I. r. vádlottra nézve pedig szándékerősítő volt.

Egyebekben az ügyész az elsőfokú bíróság ítéletét mindenben helytállónak tekintette, ezért annak helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen I. r. vádlott arra hivatkozott, hogy az eljárás korábbi szakában szakértői vélemény beszerzését kérte arra a körülményre, hogy a sértett betegségére tekintettel lehetett-e olyan „veszélyes idegnyugtatót” alkalmazni, ami fulladását okozhatta. Kérte erre vonatkozóan a másodfokú eljárásban bizonyítás lefolytatását. Ennek elutasítását követően I. r. vádlott védője felhívta a figyelmet védence elnehezült személyi körülményeire; a cselekmény elkövetési idején kilenc hónapos fogvatartás után arra érkezett haza, hogy egzisztenciáját lenullázták, ezért érthető az az indulat, ami benne megfogalmazódott. Az eljárás során a vádlottak által tett vallomások ellentétesek egymással, de önmagukkal is. I. r. vádlott elmondta, hogy a sértett bántalmazása során nem volt szó komolyabb megverésről, lényegében csupán ökölcsapások voltak. Ezt a szakértő, és maga a sértett is megerősítette. A bekövetkezett halálos eredmény tekintetében ugyancsak a szakértő álláspontja az irányadó, amely kétoldali süllyedéssel tüdőgyulladást nevez meg a halál közvetlen okaként. Erről a vádlott nem tudhatott, ami gondatlansága fokát csökkenti, a bántalmazás és a sértett halála közötti oksági kapcsolatot „meglehetősen távoli, és közvetett”. Ennek azért van jelentősége, mert ehhez képest az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés nagyon szigorú, mivel a sértetti közrehatás is megállapítható a motívum körében, hiszen volt oka védenecének, hogy

fellépjen a sértett ellen. A vádlott leleplezésre készült, tetten akarta érni az élettársát és a sértettet. Felajzott állapota is enyhítő körülménynek minősül, viszont itt az állapota nem súlyosító, mivel csupán egy pohár bort ivott. A tüdőgyulladás kialakulásában az is szerepet játszott, hogy - amint ezt 1. sz. tanú elmondta - hideg vízzel mosta le a sértett meztelen testét. A védő álláspontja szerint nem volt indokolt a büntetési tétel maximumánál hosszabb büntetést kiszabni, még az erőszakos többszörös visszaesői minőség figyelembe vételével sem. Kérte ezért a kiszabott büntetés enyhítését.

I. r. vádlott felszólalásában és az utolsó szó jogán megbánásának és sajnálatának adott hangot. Értetlenségét fejezte ki a miatt, hogy az ügyészség „rátette” az erőszakos többszörös visszaesést.

II. r. vádlott védője perbeszédében elsődlegesen védence felmentését indítványozta. Az a körülmény, hogy I. r. vádlott leszámolási célzattal ment volna a helyszínre, még az ő előadásából sem következik, hiszen csupán „rajta akarta kapni” élettársát a sértettel, a leszámolási célzatot így és tudata nem fogta át. A nyomozó hatóság által elrendelt poligráfos vizsgálat mentő körülményként merült fel a vádlottak javára, melyre tekintettel nincs bizonyítva II. r. és III. r. vádlottak szándékerősítő szerepe.

Másodlagosan az enyhítő körülmények figyelembe vételével az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mérséklését indítványozta.

III. r. vádlott védője az indokolási kötelezettség teljesítését hiányolta az elsőfokú bíróság részéről. E körben ő is a poligráfos vizsgálat megállapítására hivatkozott. Álláspontja szerint, ha valaki a helyszínen megjelenik, ebből még nem következik, hogy szándékosan segítséget nyújtana bűncselekmény elkövetéséhez. Abban az esetben, ha ez mégis megállapítható lenne, a védencének tudattartalma a sértett halálára nem terjedt ki. E körben az I. r. vádlott cselekménye minőségi túllépést valósított meg, mert a halálos eredményre nem terjed ki III. r. vádlott segítségnyújtása. Elsődlegesen ezért védence felmentését, másodlagosan súlyos testi sértés büntetében való bűnsegédi magatartását, erre tekintettel büntetése enyhítését kérte.

Perbeszédében az ügyész az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét megalapozottnak, II. r. és III. r. vádlottak esetében az ártatlanság vélelmét a legmesszebb menőig szem előtt tartónak értékelte. A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére. A cselekmény minősítése I. r. vádlott és társai tekintetében is helytálló, mivel nem csupán felindult állapotában, hanem leszámolási célzattal ment a sértett lakásához, melyről társai is tudtak. Utóbbiak szándéka átfogta, erősítette a tettesi elkövetési magatartást kifejtő t. Az ügyész az indokolás átiratában foglalt pontosítását, egyebekben az elsőfokú bíróság által helyes mértékben megállapított büntetés helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt mindhárom fellebbezéssel érintett vádlott tekintetében felülbírált a Be. 348. § (1) és 349. § (1) bekezdések alapján. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárását. Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a 2012. október 10-i, 23. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvet az elsőfokú bíróság nem fűzte be az iratok közé. Rövid úton intézkedett ezért e tárgyalási jegyzőkönyv beszerzéséről, melynek eredményeként vált megismerhetővé a másodfokú bíróság számára az elsőfokú tárgyalás azon része, amikor a vádlottak kihallgatására, valamint a poligráfos szaktanácsadói vélemény bizonyítás anyagává tételére került sor (23. számú tárgyalási jegyzőkönyv 21. oldal).

A poligráf alkalmazhatóságával kapcsolatban az ítélőtábla változatlanul fenntartja az ezzel kapcsolatosan a 3.Bf.82/2012/9. számú ítéletében már kifejtett álláspontját. A 4/2007.BK.vélemény a Be.182. § (1-2) bekezdésének szabályaival kapcsolatban kifejtett állásfoglalása szerint *„a bírósági eljárásban poligráf nem alkalmazható. A szaktanácsadó közreműködéséről (a nyomozati szakban) készült jegyzőkönyvet azonban a tárgyalás anyagává lehet tenni. A poligráf alkalmazásában közreműködő szaktanácsadó felvilágosítása a tárgyaláson szükség esetén felolvasható (Be.301. §).”*

A jelenleg is hatályos Be. 554/E.§ a kiemelt jelentőségű ügyek eljárási szabályainál kifejezetten nevesíti a bizonyítási eszközök körében a poligráf alkalmazását, mint a tanú vallomását vizsgáló eszközt. Ebből pedig nem az következik, hogy bizonyítási eszközként csupán ebben az ügykategóriában lenne felhasználható hiszen épp a korábbi büntetőeljárásokban elvégzett poligráfos vizsgálatokra figyelemmel kerülhetett sor az eljárási törvény e módosítására.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a poligráf alkalmazásán alapuló szaktanácsadói vélemény olyan okirati bizonyíték (Be. 116. §), amely - figyelemmel a Be. 78. § (1) bekezdésében írtakra - büntetőeljárás során szabadon felhasználható. A Fővárosi Törvényszék ezért mindkét vádlottal kapcsolatosan elkészült poligráfos vizsgálatról készült jegyzőkönyvet helytállóan értékelte bizonyítékként.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve meghallgatta mindazokat a tanúkat, igazságügyi orvosszakértőt, ismertetette mindazokat az okiratokat - az előbbieken utalt szaktanácsadói véleményt -, melyek a tényállás megállapítása szempontjából el nem mellőzhető jelentőséggel bírtak. E körben helyesen észlelte az ügyész, hogy az elsőfokú bíróság messzemenően figyelemmel volt az ártatlanság vélelmére, amikor - lényegében sértett vallomásával szemben - II. r. és III. r. vádlottak poligráfos vizsgálatának eredményét értékelte e vádlottak javára. Szemben a sértett előadásával, nem állapította meg, hogy e vádlottak is részt vettek volna a bántalmazásában, ahogyan ezt a vádirati tényállás a 3. oldal 2. bekezdésében tartalmazza. A másodfokú bíróság álláspontja szerint megalapozott a poligráfos vizsgálat bizonyítékkénti értékelése, melyet - szemben a védői

hivatkozásokkal - az elsőfokú bíróság elvégzett (elsőfokú ítélet 11. oldal utolsó - 12. oldal 2. bekezdés; 13. oldal 1. bekezdés; 14. oldal utolsó bekezdés).

Nem volt indokolt a másodfokú eljárásban a rendelkezésre álló, aggálytalan orvos-szakértői vélemény mellett újabb beszerzése. Az elsőfokú bíróság az ezzel kapcsolatos kérdésben helyesen hivatkozott arra, hogy mind a sérülési mechanizmus, mind a halál-ok tekintetében a szakvélemény megállapításai az irányadók. Előbbiben a sorozatborda-törés bekövetkeztét I. r. vádlott bántalmazó magatartásával hozta oksági kapcsolatba, utóbbiban a halál-ok közül kizárta az orvosi gyógykezelés hibáját. A másodfokú bíróság ezért a vádlott bizonyítási indítványát elutasította.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság mindhárom vádlott büntetőjogi felelősségére. Az elsőfokú ítélet 5. oldal 2. bekezdésében írtak szerint az elsőfokú bíróság tényként rögzítette, hogy a vádlottak azért mentek sértett lakásához, hogy ott I. r. vádlott ráijesszen, illetve „kicsit megverje” a sértettet. Mindebből az következik, hogy társainak jelenléte korántsem mondható passzívnak, épp ellenkezőleg, már az odamenet során is szándék erősítőleg hatottak a bántalmazó magatartást későbbiekben kifejtő I. r. vádlottra.

Ami a vádlottak cselekményének minősítését illeti, ennek vizsgálatánál nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor I. r. vádlott bűnösségét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, a (6) bekezdés II. fordulat szerint minősülő (halált okozó) testi sértés büntettének minősítette. E körben helytállóan észrevételezte az ügyész, hogy az elsőfokú bíróság indokolása az ítélet 14. oldal 1. bekezdésében pontosításra szorul. Ehelyütt a Fővárosi Törvényszék a megállapított tényállásból okszerűen következtetett arra, hogy a sértett halálához vezető oksági folyamatot I. r. vádlott bántalmazása indította el. A mondat második fele - „a halál lehetősége a vádlott tudatában fel sem merült” - valóban további kiegészítést igényel. A vádlottban ugyanis azért nem merült fel a halálos eredmény lehetősége, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta. A bántalmazás intenzitásából, ököllel, ütéssel, rúgással, illetve annak eszközös, test egészére kifejtett voltából, illetve részben fejre történő irányultságából az következik, hogy a halálos eredmény bekövetkezte lehetőségének a tudatában fel kellett volna merülnie. Erre azért nem került sor, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta. A bekövetkezett halálos eredmény tekintetében ezért e vádlott hanyag gondatlansága (negligencia) állapítható meg.

A halált okozó testi sértés olyan praeterintentionalis bűncselekmény, melynél a szándék testi sértésre irányul, a halálos eredmény tekintetében az elkövetőt csupán a gondatlanság terheli. Ez az eset a Btk. 15. §-a szerinti vegyes bűnösségre figyelemmel szándékos bűncselekménynek minősül, azonban - ezt az elsőfokú bíróság indokolása helyesen tartalmazza -, a vádlott szándéka nem, csupán a

gondatlansága terjedt ki a halál bekövetkeztére, ellenkező esetben cselekménye emberölés bűntettének minősülne.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint is I. r. vádlott elkövetési magatartása és a sértett halála között fennáll az okozati összefüggés. Kétség kívül e kapcsolat közvetett volt, mivel a sértett halálához vezető okfolyamatot a bántalmazás során elszenvedett sérülések - ablakos sorozat bordatörés, mellkasfal zúzódás - indították el, melyekhez a kétoldali tüdőgyulladás társult, ami a sértett halálához vezetett (elsőfokú ítélet 6. oldal 2. bekezdés). Utóbbi tényező olyan, az oksági folyamatban közrejátszó egyéb körülménynek minősül - közreható ok, vagy *concausa* -, amelynek e folyamatban alapvető jelentősége nem volt. I. r. vádlott bántalmazása indította el a sértett halálához vezető okfolyamatot, amely a későbbiekben sem szakadt meg.

E vegyes bűnösségű bűncselekmény esetén a másodfokú bíróság álláspontja szerint a társtettség kizárható, mivel a bekövetkezett halálos eredményre fennálló csak gondatlanságra tekintettel a társtettségnek a különös részi törvényi tényállásnak a törvénysszöveg szerinti *„egymás tevékenységéről tudva, közös megvalósítás”* [Btk. 20. § (3) bekezdés] eleme szóba sem kerülhet. Általánosságban a tisztán gondatlan cselekményeknél a társas elkövetés e formája eleve kizárt, ezért a tényállási elemeket megvalósító közös elkövetésnél a terheltek önálló tettesként vonhatók felelősségre. A halált okozó testi sértést megvalósító társas elkövetésnél azonban van olyan eseti döntés (BH2003. 271. számú), amely szerint ilyen esetben a társtettesi minőség a helyes minősítés.

Jelen esetben ugyanakkor csupán a vád tartalmazta a társas elkövetés előbbi formájának ténybeli alapját, továbbá az eseti döntés logikájából következhetne esetlegesen a társtettesi minőség. Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapítottak szerint II. r. és III. r. vádlottak a sértett megverésében nem vettek részt, ennek idején a ház előtt voltak, majd a bántalmazásra utaló hangokat meghallva előbb II. r. vádlott, majd társa bementek ugyan a lakásba, ám a sértett megverésébe ekkor sem kapcsolódtak be. Helytállóan állapította meg ezért az elsőfokú bíróság, hogy társtettesi minőségük kizárt, miként az önálló tettesi elkövetés sem állapítható meg az esetükben.

A bekövetkezett halálos eredmény tekintetében ugyanakkor II. r. és III. r. vádlottak bűnrészességére sem volt következtetés vonható a másodfokú bíróság álláspontja szerint. Ahogyan erre az ítélőtábla által pontosított elsőfokú bírósági okfejtés rámutatott, a sértett halála tekintetében I. r. vádlottat csupán a gondatlanság terhelte. E tudatállapota jelen esetben nem csupán a társtettség megállapíthatóságát zárja ki. Nem volt megállapítható ugyanis a társak részéről sem a fizikai, sem pedig a pszichikai bűnsegédi minőség fennálltához szükséges, utóbbi esetben az elkövetőt tudatilag támogató részvétel a cselekményben. Az irányadó tényállásból nem következik ugyanis, hogy II. r. és III. r. vádlottak tudatállapota - legalább a gondatlanságuk - átfogta volna a sértett halálát. Erre utal az a körülmény, hogy az irányadó tényállás szerint nem vettek részt a bántalmazásban,

ahhoz nem biztosítottak eszközt és meggátolni sem próbálták a sértett menekülését. A jelen ügytől gyökeresen eltérő helyzetben akkor állapította meg a Legfelsőbb Bíróság a halált okozó testi sértésben a bűnsegédi bűnrészességet, amikor a terhelt részben az általa kiprovokált verekedés során, egyetértve a tettel a törött sörösüveg-nyakat azért adta a tettes kezébe, hogy azt az ellenfelével szemben használja, és ezzel a tettes halálos sérülést okozott a sértettnek (BH2000. 186).

A Btk. Kommentár 15. §-hoz írt magyarázat szerint - az előbbi eseti döntésben írt helyzetnek megfelelően - a fizikai bűnsegéd magatartása kapcsolódhat be együttható okként a sértett halálához vezető okozatossági láncba. Ebből az következik, hogy *„a sértett halála lehetőségének objektív előreláthatósága a részes szempontjából akkor állapítható meg, ha egy olyan személy, akire a gondossági kötelesség azonos szabályai vonatkoznak, mint a részesre, a részesi magatartás kifejtésekor, azonos konkrét helyzetben és körülmények között előre láthatta volna annak lehetőségét, hogy a tettes elkövetési magatartásából a sértett halála következik be, és ennek kockázatát a részesi magatartás fokozza”*.

Jelen esetben ez a helyzet nem áll fenn. Utóbbi vádlottak szándékerősítő megjelenése a sértett házánál, majd oda való bemenetelük legfeljebb nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozása tekintetében lehetett szándékerősítő I. r. vádlottra. A bűnsegédek az adott helyzetben nem láthatták előre, hogy az általuk először csupán hallott (és nem látott) bántalmazás a sértett halálára vezethet. A bekövetkezett halálos eredmény tekintetében II. r. és III. r. vádlottak esetében az ún. túllépés (excesus mandati) is alappal vethető fel, mely esetben - jelenleg is - a tettes által elkövetett súlyosabb bűncselekményért a részesek nem tartoznak felelősséggel, mert szándékuk erre nem terjedt ki. E vádlottak cselekményének helyes értékelése ezért a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett (súlyos) testi sértés büntette.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel a súlyosító és az enyhítő körülményeket (15. oldal 4. bekezdés). I. r. vádlott tekintetében ugyanakkor további enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság e vádlott bántalmazó magatartása és a sértett halála közötti, a szokottnál is közvetettebb oksági kapcsolatot. Egyebekben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy I. r. vádlott erőszakos többszörös visszaeső, mivel a Budapesti II és III. Kerületi Bíróság 1.B.794/2001. számú ügyében erőszakos közöszlenség büntette miatt kiszabott szabadságvesztése, illetve az ezzel összefüggésbe foglalt elítélése 2007. április 2. napján tekintendő kitöltöttnek. Ezt követően nem szakadt meg a többszörös (és erőszakos) visszaesést megalapozó elítélések sorozata, mivel másfél év múlva, a 2008. augusztus 18. napján megvalósított testi sértés büntette miatt a Budapesti II és III. Kerületi Bíróság 9.B.1248/2009. számú ügyében az elítélése 2011. január 6. napján emelkedett jogerőre, melyből - összefüggésbe foglalást követően - 2011. november 2-án szabadult. Az előző két elítéléséhez képest tehát harmadszor is ugyancsak erőszakos cselekmény miatt került sor I. r.

vádlott elítélésre, vagyis a Btk. 137. § 17. pontja értelmében erőszakos többszörös visszaesőnek minősül. Erre tekintettel a büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a Btk. 97. § (1) bekezdése szerinti kerettágitó szabályokat. E szabályozás ugyanakkor nem teszi kötelezővé a büntetési tételkeret egyébkénti felső határát meghaladó szabadságvesztés kiszabását.

Ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen is utalt, I. r. vádlott beismerte a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, az általa kifejtett magatartás és a bekövetkezett halálos eredmény között csupán közvetett oksági kapcsolat volt megállapítható. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak a tételkeret nyolc évi maximumánál hosszabb tartamú fegyházbüntetés kiszabását. Nem volt ugyanakkor mellőzhető a büntetési célok érdekében az előbbi, maximális időtartam kiszabása. E vádlott a Btk. 47. § (4) bekezdés c) pontja alapján feltételes szabadságra nem bocsátható.

II. r. és III. r. vádlottak büntetésének maximuma a minősítés változása folytán 3 évre mérséklődött. Emellett az sem hagyható figyelmen kívül e vádlottak tekintetében, hogy csak pszichikai bűnsegélyt nyújtottak. A pszichikai bűnsegédekkel szemben ugyancsak a kiszabott büntetés lényeges enyhítése volt indokolt. A másodfokú bíróság által így kiszabott szabadságvesztés tartamára figyelemmel a többszörös visszaeső vádlottakkal szemben a szabadságvesztést a Btk. 43. § a) pontja alapján börtönben kell végrehajtani; III. r. vádlottal szemben feltételes szabadságra bocsátásának lehetősége megnyílt.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az előbbi rendelkezések tekintetében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

I. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján beszámította. A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget - mivel a vádlottak és védőik fellebbezése eredményes volt - a Be. 381. § (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2013. május 29. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.

a tanács elnöke

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 17.B.1201/2012/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.63/2013/17. számú ítéletével I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben 2013. május 29. napján **jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.**

Budapest, 2013. május 29. napján

**. Nehrer Péter sk.
a tanács elnöke**

A kiadmány hitelül:

tisztviselő